

+
M
PAX

16 april 2023
2e zondag van Pasen, A
8.00 uur en Hoogmis

Veelgeliefden,

acht dagen geleden zijn we hier rond het altaar samengekomen op de ochtend van het Pasen van de Heer. Vandaag vieren we Beloken Pasen, zoals deze dag vroeger genoemd werd. Het woord "beloken" betekent "gesloten", de luiken gaan dicht. De grote Paasdag loopt ten einde en de viering van het octaaf dat als één dag is, wordt afgesloten. Dat wil zeggen: de liturgische viering van die Paasdag, welke daarna nog tot Pinksteren uitloopt om tot een Paasweek te worden: zeven weken als zeven dagen. Het woord "beloken" heeft ook een bijbetekenis van "droefgeestig". We zouden dus morgen alleen maar met weemoed terug mogen denken aan de afgelopen feestweek en weer tot de orde van de dag over moeten gaan. Laten we hier eerlijk in zijn: in feite beleven we het gedeeltelijk zo, of we Pasen nu afsluiten op Tweede Paasdag, na het octaaf of met Pinksteren.

Maar is dat de realiteit van het mysterie van Pasen? We hebben Pasen gevierd, afgesloten en daarna begint het gewone leven. De leerlingen waren bezig om de dagen van verraad en verloochening, van lijden en dood van hun Heer af te sluiten. Ze hadden de luiken gesloten: de deuren van de verblijfplaats, maar ook gedeeltelijk de deuren van hun hart. Pasen betekende allereerst dat de verrezen Heer in de afgesloten verblijfplaats verscheen, hun opsluiting ophief en de harten weer open maakte voor de diepere realiteit van Pasen. Telkens als wij onze deuren naar onze naaste omgeving sluiten, sluiten we onszelf op en zijn we als een gevangene die bevrijd moet worden. Het is vooral de zonde die ons afsluit voor de wereld om ons heen en het is alleen de verrezen Heer die door zijn verschijning en vergiffenis de boeien kan verbreken.

Maar deze zondag heeft een nieuwe naam gekregen: zondag van de goddelijke barmhartigheid, want Pasen kan nooit beloken zijn omdat het juist ontloken is, een ontsluiting van alle grendels en luiken. Misschien mogen we deze achtste dag ontloken Pasen noemen omdat ook de leerlingen op de eerste paasdag nauwelijks konden bevatten wat er gebeurd was. Pasen moet als het waren "beleggen" worden, het moet lang genoeg in ons hart liggen om op smaak te komen. Hoe langer Pasen in ons hart rijpt en hoe vaker wij het in ons hart overwegen, des te dieper zullen we doordringen in dit mysterie en de grendels en boeien van ons hart kunnen doorbreken. We zien dit op Pinksteren als de harten open staan voor de heilige Geest en de monden niet meer kunnen zwijgen waar de harten vol van zijn. Stap voor stap dringt het besef van de goddelijke liefde door die zich naar ons uit als barmhartigheid. Twee duizend jaar waren nodig om een zondag van de goddelijke barmhartigheid te krijgen en wij hebben een heel leven nodig om in dit mysterie door te dringen.

Pasen moet blijven groeien. Maar wat heeft de octaafdag van Pasen wat nog aan de eerste Paasdag ontbreekt? Wat moest er nog breken wat vandaag kan ontluiken? Pasen zelf draagt alles in de kiem, maar de knoppen moeten groeien en open bloeien. In het evangelie horen we dat Thomas op de achtste dag tot geloof kwam en daardoor was de groep der apostelen, op Judas na, compleet om te getuigen van de Verrijzenis. En

toen zei Jezus: «Zalig die niet gezien en toch geloofd hebben.» Pas toen de apostelen herenigd waren, konden ze getuigen en kwam er plaats voor de gelovigen, alle eeuwen door. In zekere zin waren de apostelen geen "gelovigen", want zij hadden gezien. Op de achtste dag werd aldus het fundament van de Kerk gelegd, die immers gebouwd is op de getuigenis van deze apostelen.

Er is nog veel meer van het paasmysterie dat zich dag na dag zal moeten ontsluiten, ook in ons dagelijks leven. Op één aspect wil ik nogmaals wijzen, namelijk dat Pasen nooit beloken is, nooit wordt afgesloten. Op het einde van de eerste Paasdag is de Heer verschenen aan de apostelen en op de laatste Paasdag, de dag des Heren, zal Hij opnieuw verschijnen. Ook op het eind van ons leven, onze Paasdag, zal Hij verschijnen. Pasen is op de dag van 'sHeren Verrijzenis begonnen en kent geen eind. Steeds opnieuw realiseert Pasen zich in het leven van mensen. Steeds opnieuw wordt het paasmorgen, als de duisternis van de zonde verdwijnt en als de bevrijding en vergeving doorbreekt, de barmhartigheid overwint, zodat Pasen kan ontluiken.

Telkens als we ons aan de zonde overgeven, begeven we ons in de nacht en moet de dageraad van Pasen opnieuw over ons komen. En als onze levensdag ten einde loopt, bidden we met de Emmaus-gangers: «Blijf bij ons, Heer, want het wordt al avond.» En als we dan de Heer herkennen aan het breken van het brood, zullen we bidden: «Laat nu, Heer, uw dienaar heengaan, want mijn ogen hebben uw heil gezien.» Maar in die ontmoeting met de Heer op het eind van ons aardse leven, breekt de nieuwe paasdag ten volle aan. Sint Petrus schreef hierover: «Voor de Heer is één dag als duizend jaren en duizend jaren als één dag.» (2 Pe 3,2) Toch zal die dag geen einde kennen. Want «er zal geen nacht meer zijn en zij behoeven geen licht meer van lamp en zon, want God de Heer zal over hen lichten, en zij zullen heersen in de eeuwen der eeuwen.» (Apoc 22,5) Amen.